

Een markante Maasdonkse

De tomeloze levenslust van Gerarda van der Biezen

Gerarda van der Biezen is wat je noemt 'n hèl veeg. Met haar drieëntachtig lenten woont ze zelfstandig in een knusse seniorenwoning in Nuland, waar ze me gastvrij ontvangt. Het is er gezellig, ze verschikt wat spullen die ze nog moet opruimen en controleert in de keuken nog even hoe het gaat met de bouillon die staat te trekken. Als we eenmaal zitten begint ze te vertellen, om een dik uur later pas op te houden.

Ze zit vol anekdotes en ze straalt een enorme levenslust uit. Een jaar of vijf geleden is ze gaan toneelspelen omdat ze had gehoord dat dat goed is voor je geheugen. Inmiddels heeft ze kunnen vaststellen dat het klopt. Omdat zwemmen goed is voor je hele gezondheid is ze ook dat weer gaan doen. In het Osse zwembad sloot ze vriendschap met de zwemmende jeugd die er de grootste lol in had dat zij met hen van die grote glijbaan af durfde. Ze is dan ook uitzonderlijk jong van geest. Haar geheime wapen is humor. Ze lacht veel en kan overal de zonnige kant van zien.

Gerarda komt uit een Heesch' gezin van achttien kinderen en trouwde in het voorjaar van 1957 met de Nulandse Jan van der Biezen, met wie ze een klein boerderijtje ging bewonen. Ze schaterlacht als ze vertelt over haar Jan en de Nulandse pastoor Goossens, met wie hij destijds zijn financiële toekomst besprak. Toen de pastoor voorzichtig informeerde naar de bruidsschat zei Jan: "Doar valt niks te hoalen, da is er een van de achttien, mar ik hou ze toch dur." Echte liefde dus. "Niks

wisten we", zegt Gerarda, "vroeger bij ons thuis riepen we naar overvliegende vliegtuigen 'breng ons 'n kiendje', maar ons moeder bracht ze zelf, die wist waar ze ze moest bestellen. Er werd je niks verteld, dat moest je zelf allemaal uitzoeken, maar als je moest trouwen dan was de hut te klein."

Gerarda en Jan krijgen twee zonen die, hoewel ze goed meehelpen op de boerderij, geen van beide iets voelen voor het boerenleven. De een zal uiteindelijk kok worden en de ander accountant. En hoewel het een leven van 'werken, bidden en gauw vortdoen' was, zoals Jan van Ravenstein in maart optekende voor de Streekwijzer, hadden ze het goed samen met hun jongens. Gerarda ging mee naar het veld als het moest en anders had ze aan huis nog genoeg te doen. De was bijvoorbeeld, die dan nog op het wasbord gedaan wordt en daarna gespoeld bij de waterput. In die tijd is het water nog zo schoon dat je het kunt drinken.

Gerarda en Jan wisten hoe je zuinig moest leven en werken, dat kenden ze al vanuit hun kindertijd. Ze herinnert zich hoe haar vader naar wit zand groef voor kippenhokken en cafévloeren en dat zij en haar broertjes en zusjes daarmee speelden en hem hielpen door er kleine hoopjes van te maken. Later, als ze een jaar of veertien is gaat ze werken bij boerengezinnen in Haren bij Megen. Een 'dienst', daar begint je mee als het Sint Matthijs is,

een heiligendag die op 24 februari valt. Het voorjaar en de zomer zijn nou eenmaal de drukste maanden op een boerderij en dan moeten de nieuwelingen zijn ingewerkt. Ze werkt er zowel in de huishouding als op het veld. Zoals ze het zelf zegt: “Ik heb wat afgewerkt, daar aan die Maaskant.” Dat dat niet vergeten wordt blijkt wel uit het feit dat ze met beide gezinnen contact gehouden heeft en dat er zelfs nog nazaten op het feest van haar vijftigjarige bruiloft zijn geweest. Ze lacht als ze vertelt hoe ze de receptie georganiseerd hadden bij het motel. Omdat zowel zij als Jan nogal opzag tegen het vele kussen, lagen er overal op tafel kaartjes met de tekst: *‘handen schudden is een hele klus, daarom hoeven wij geen kus.’* En de feestgangers hielden zich eraan, sterker nog: “da’s een mooi werk”, zeiden de meesten. Gerarda is blij dat haar Jan dit feest nog heeft mogen meemaken, want zijn gezondheid was toen al niet meer zo goed. In 2009 is Jan overleden en als eerbetoon heeft ze een foto van hem op zijn bidprentje laten afdrukken, waarop hij met paard en eenscharige ploeg het land bewerkt. Een van de plekken rond de boerderij, waar Jan op zijn gemak was. De stilte op het land en de rustige tred van man en paard zijn bijna merkbaar als je naar de afbeelding kijkt.

Gerarda wordt dit jaar alweer 84 en ze neemt nog actief deel aan het leven hier in Maasdonk. Ze schrijft, ze zingt, ze zwemt, ze houdt van kaarten, ze brigadierde tot voor enkele jaren geleden nog, ze heeft een EHBO diploma, doet nog elk jaar mee bij het rogge binden voorafgaand aan ‘Effe noar Geffen’. En zoals gezegd speelt ze toneel, bij de Nulandse vereniging Tinus van Toen: op de foto zit Gerarda in haar rol van taxichauffeur naast de (dronken) notaris hartelijk te lachen, net na het moment dat ze inhalige erfgenamen hebben verteld dat er niets te halen valt. Terwijl ze de foto laat zien, geniet ze zelf nog zichtbaar na. Ze vertelt dat ze eigenlijk al eerder geacteerd heeft, als

slachtoffer bij brandweeroefeningen: “Ik lag op de zolder van een schuurtje en de brandweer moest me ‘redden’. Ik heb er een uur gelegen en het ergste vond ik nog wel dat ik niet mocht praten.”

Tsja, wat heeft ze eigenlijk niet gedaan? Want wie je ook spreekt, het lijstje wordt moeiteloos aangevuld: sjoelen, typen, avondwandelingen, carnavalsoptocht, vrijwilliger bij het Martinushuis, het is inderdaad teveel om op te noemen.

Dan rest nog de vraag wat ze straks na 31 december 2014 het meest zal missen. “Eerlijk

zeggen? Omroep Vladeracken”, en ze noemt moeiteloos de namen van programma’s en presentatoren. “Da’s toch schandalig dat dat allemaal weg moet! Kunnen jullie dáár nou niks aan doen?” Genoteerd! Ik besluit om de vraag door te spelen aan mensen die er invloed op hebben.

Gerarda is de achtste van achttien kinderen. Ze vertelt dat er nog twaalf in leven zijn: “Ze kraken gelijk mar ze zen d’r nog.” Het kenmerkt haar, dat spotten met zichzelf en met de ouderdom, maar zelden heb ik zo’n levenslustig en positief iemand ontmoet als deze vrouw. Maasdonk mag dan ophouden te bestaan, Gerarda haalt hopelijk de honderd!

